

Z Písečné až do Tasmánie

Moje babička mi říká "smyk". A možná proto mě záliba v cestování dovedla až na samý konec světa do Tasmánie. Ještě pořád si pamatuji, že po své pracovní zkušenosti v Kanadě jsem rodičům řekla, že Austrálie bude má poslední cesta. Byla, jen jsem nečekala, že tam zůstanu. Během studijního pobytu v Austrálii jsme se s kamarádkou rozhodly, že se během prázdnin podíváme do Tasmánie a najdeme si tam sezónní práci.

Tasmánie je ostrovní stát Austrálie rozlohou jen o něco menší než Česká republika. Počet obyvatel je nesrovnatelně nižší, a to přes půl milionu na celý stát. Pro představu v Tasmánii žije přibližně 8 obyvatel na km², v ČR to je 136 obyvatel na km².

Téměř 40% Tasmánie tvoří národní parky a rezervace. Je to neskutečně nádherný kus světa s nádhernou florou a faunou, o kterých jsem před návštěvou Tasmánie neměla ponětí - počínaje ptakopyskem přes pavouky velké jako dlaň až po vyhynulého vakovlka tasmánského. Práci se nám tehdy podařilo najít po třech dnech stopování a poptávání se místních a na farmách. Tehdy jsme v prosinci, kdy tady začíná léto, začaly pracovat na malinové farmě. Většina farem se bez výpomocí batůžkářů, tzv. backpackers, téměř neobejde. Proto nabízí ubytování, jenž je přímo na farmě, někdy to jsou malé domky, jindy kemp se základním vybavením, což byl náš případ. Bydlely jsme tehdy několik týdnů ve stanu a jednu kuchyň a jednu koupelnu sdílely s dalšími 20 lidmi. Na farmě jsme se seznámily s lidmi z různých koutů světa, jedním z nich byl i nyní můj manžel John. Ir, který už nějakou dobu žil v Austrálii a v roce 2004 koupil osm hektarů pozemku s malým polorozpadlým domkem, který pozvolna opravoval. Inzerát tehdy kupující lákal na ideální místo pro založení nudistické kolonie. Jinými slovy to ale znamenalo, že je uprostřed lesa s nejbližším sousedem vzdáleným 2 km a bez elektrického připojení. Nejbližší sloup, ke kterému bychom se mohli připojit je vzdálen ty zmiňované 2 km. To řešíme momentálně jedním solárním panelem a benzínovým generátorem, který nejčastěji používáme na praní. Překvapivě život bez elektřiny není tak složitý, ač se dvěma dětma bychom měli život možná trochu lehčí, kdybychom měli třeba mrazák. Proto kromě psa a slepic nemáme žádné jiné zvíře.

Nakupovat jezdíme do obchodu vzdáleného 46 km jednou týdně, takže co člověk zapomene koupit, jednoduše nepotřebuje. Díky dvěma oploceným zahradám jsme většinu roku nezávislí na nákupu zeleniny a ovoce, vše si vypěstujeme. Troubu máme na oheň, což řeší i ohřev vody. Během léta používáme solární sprchu venku. Cukroví o vánocích chutná méně, když je venku přes 30 stupňů, stejně tak i bramborový salát.

Oba stále pracujeme na malinové farmě, která je vzdálena 10 km od našeho domu, děti mají ve stejné vzdálenosti i školu. Vždy, když jsme v Evropě, užíváme si docházkovou vzdálenost obchodů a úřadů. Spoustu úředních záležitostí lze díky odlehlosti v Austrálii vyřídit emailem nebo telefonicky. Na druhou stranu lidský přístup, informovanost a ochotu písečanského obecního úřadu jen tak něco nenahradí a osobní kontakt, se kterým jsem měla přes léto zkušenost, bych tady často uvítala.

Ač Tasmánie připomíná rozlohou ČR, pyšní se jen třemi nemocnicemi. Zdravotnický systém prochází momentálně velkou krizí. Prevence je zde slovo téměř neznámé, např. zubní prohlídka nebo návštěva praktického lékaře je pro většinu lidí zpoplatněna. Možná tohle je ta druhá strana mince života v nádherné tasmánské přírodě.

Život je tady krásný, řekla bych, že i jednoduchý. Co nám ale tady nejvíce chybí, je naše širší rodina. Ta nahradit ničím nejde.

Miluše Walsh